

ISKRE

Letnik 34

Številka 3

Junij 2002

Izdaja: Škofijska gimnazija Vipava

KAZALO

KAZALO	1
UVODNIK	3
EMPIRIZEM NAŠIH EKSISTENC	4
GORSKO KOLESARJENJE IN MOJ ODNOS DO TEGA ŠPORTA	4
POUČNA EKSURZIJA DIJAKOV DRUGIH LETNIKOV ŠGV V GRČIJO	8
BRALI SMO	13
Drago Jančar: ZVENENJE V GLAVI	13
Bogdan Novak: NININA PESNIKA DVA	18
Marinka Fritz -Kunc: BORBOLETTA	22
Marinka Fritz Kunc: ZBOGOM, PRIJATELJ MOJ	28
KO NOČ SPREGOVORI	32
12	32
JANUAR	32
AMORE... ..	40
SMEH NI GREH	48
RAZVEDRILO	52
GOBELIN	52

37.014.77

ISKRE

Iskre

inv.št:K /

17217

žalsko glasilo

UVODNIK

Pozdravljeni!

Pred Vami so zadnje letošnje Iskre. V uredništvu smo se odločili, da jih namenimo literarnemu ustvarjanju diijakinj in dijakov Škofijske gimnazije Vipava.

V tej številki smo potegnili črto pod letošnjim letom in ugotovili smo, da je bilo izredno uspešno. Kaj smo počeli? Ležali pod lipo in prebirali romane, preučevali družbene pojave, kolesarili, reševali križanke, si pripovedovali vice, na koncu pa izčrpani od ljubezni obsedeli v razredu. Po nekaj srce parajočih vzdihih se nas je tudi šola usmilila in nas poslala na počitnice. Tako bomo ponovno z vami šele naslednje šolsko leto.

Zabavne in smešne,
morske in mestne,
razigrane in »razmetane«,
samostojne in soncu vdane
počitnice Vam želi

Vaše uredništvo!

P.S.: Še en nasvet: ne zgubite se prepogosto, saj stres škoduje zdravju, lepoti in bližnjim!

EMPIRIZEM NAŠIH EKSISTENC

GORSKO KOLESARJENJE IN MOJ ODNOS DO TEGA ŠPORTA

Ko sem dobila ta naslov, sem se najprej vprašala, kje, kdaj, kako sem začela kolesariti. Razmišlja sem, in tako me je misel popeljala v rosno otroštvo. Čeprav na prvi pogled moje otroštvo ni v nobeni povezavi s kolesarjenjem, bom napisala nekaj o tem obdobju. Takrat se je začel oblikovati moj odnos do športa na splošno in do narave. V družini me ni nihče navdušil za ta šport. Res pa je, da je naša družina veliko hodila v hribe in tako sem bila od vsega začetka nekako povezana z naravo.

Spominjam se, kako sem kot premajhno dekletce morala ostajati pri babici, medtem ko so starši in brat šli v gore. Kaj posebnega so mi morali obljubiti, da sem ostala pri doma. Ko so se vrnili, sem jim začela pripovedovati, kot da sem bila jaz v hribih in ne oni. V moji domišljiji je nastala slika, kako sama premagujem visoke gore.

Nato sem malo zrasla ter se pridružila staršem in bratu. Vendar se je vse spremenilo. Moja želja po hoji v hribe se je spremenila v lenobo. Stokala sem zaradi vsakega koraka, ki ga je bilo potrebno narediti. Le na nevarnih mestih sem tiho in spretno premagovala ovire. Iskala sem izgovore, da mi ni bilo treba hoditi. Najlepše pa mi je bilo, ko smo se vračali s hriba in se bližali avtu, saj sem se takrat že videla, kako udobno sedim in se peljem proti domu.

Ko sem bila dovolj stara sem se začela s kolesom voziti v šolo. Pot v mesto ni dolga, vendar se spušča, tako da ti

ostane za nazaj klanec. Ta klanec sem skoraj vedno premagala s kolesom in si tako nevede utrjevala mišice.

Nato so nas prijatelji povabili na skupinsko kolesarjenje v okviru kluba Koloart. Na tridnevnem kolesarjenju sem za svoja leta vztrajno premagovala klance. Pa tudi trma je prispevala svoje. Na koncu so me sokolesarji pohvalili, in mislim, da me je to vzpodbudilo, da sem začela več kolesariti.

Največkrat sem se povzpela na bližnji hrib Ravnico. Seveda sem šla včasih tudi kam drugam. Predvsem poleti sem se trudila, da sem kolesarila vsak dan.

Poleti, ko sem končala sedmi razred, smo se zopet pridružili Koloartu. Kolesarjenje je trajalo pet dni in je bilo še kar zahtevno. Kljub zahtevnim klancem sem se vedno potrudila, da sem jih premagala. Mislim, da sem bila takrat v najboljši formi. Nek kolesar me je povabil, da bi začela tekmovati. Vendar me to ni prav nič pritegnilo. Vzpodbudilo pa me je, da sem še naprej kolesarila.

Ko sem prišla v gimnazijo, sem zaradi zahtevnejšega učenja vse manj kolesarila. Še posebej pozimi redko sedem

na kolo. V mrazu me prav nič ne mika kolesariti, tako da le štejem dneve in gledam, kdaj bo topleje. Pa tudi zimska ura mi onemogoča, da bi šla ven, saj je že ob petih tema, takrat pa so moje najboljše ure za učenje. Občutek pa imam, da se mi tudi pri učenju pozna, če nekaj časa ne kolesarim. Počasneje se učim in delam vse bolj počasi.

Ko s kolesom premagam kakšen hrib in se nato spustim v dolino, zažarim zaradi samozavesti. Najraje premagujem klance. Zame je še poseben užitek, da opravi kakšen naporen vzpon in se nato spustim v dolino. Še večji užitek pa mi predstavlja opazovati kolesarje, ki mi gredo nasproti, medtem ko se jaz spuščam. Po kolesarjenju se vedno počutim kot polna baterija, čeprav sem kdaj zelo utrujena. Včasih se spravim na kolo, čeprav se mi nič ne ljubi, vendar vem, da bo po kolesarjenju vse bolje.

Zelo všeč so mi samotne, gozdne poti, na katerih mi kdaj prekriža pot kakšna živalca. Spomnim se, kako sem bila nekega dne še posebej v stiku z naravo, počutila sem se kot v kakšnem sredozemskem safariju. Po klancu proti Ravnici sem ob poti videla veliko ježkov, žal je bilo med njimi veliko mrtvih. Ker je bilo po dežju, je bilo tudi nekaj močeradov. Ptice so se vedno glasneje oglašale. Nad mano je letel nek velik ptič, tako da sem imela občutek, da mi sledi. Ko sem se bližala spustu, mi je nekaj metrov pred Ravnico pot križala srna.

Na poti veliko razmišljam in kdaj prav pozabim na obveznosti, ki me čakajo doma.

Letos sem se udeležila tudi gorskega tekmovanja. Čeprav sem to storila z zelo težkim srcem, sem bila na koncu vesela. Vendar v kolesarjenju še zdaleč ne vidim rezultatov, saj se mi tekmovanja zdijo prav neumna.

Zame je kolesarjenje sprostitev, nekaj za kar lahko rečem, da mi je zares všeč in mi daje samozavest. Včasih, ko drvim, se mi zdi, kot da se vse vrti okoli mene. Lepo mi je opazovati naravo, kako hiti mimo mene in se spreminja. Zaradi vsega tega mi je kolesarjenje tako zelo všeč.

Iva Boltar, 3.a

POUČNA EKSURZIJA DIJAKOV DRUGIH LETNIKOV ŠGV V GRČIJO

Ali: Kako se je delala zgodovina

Podali smo se na potovanje. No ja bil je bol izlet v Grčijo. V naslednjih vrsticah pa boste vsaj približno prebrali bolj ali manj cenzurirano verzijo naše ekskurzije.

Enkrat pozimi:

Na roditeljskem sestanku so se starši soglasno odločili, da nas pustijo v Grčijo. Določen je bil termin prvomajske

počitnice. Ravnatelj se strinja. Začne pripravljati vse potrebno za naše bivanje v Grčiji.

Pomlad je bila tiha. vedeli smo, da moramo biti »pridni« če hočemo iti v Grčijo. A v nas je vrelo. Pričakovanje, strahovi, upi, želje....vse se je v nas mešalo in prepletalo, občutki so bili sladki in grenki od pričakovanj.

April. Točneje začetek aprila. Na nas začnejo padati razne pridige. Pridige o obnašanju, o tem kaj nas čaka v Grčiji. To nam počasi preseda, a nas ne zlomi. Pričakovanja so vseeno prevelika. Drugega se ne zgodi nič pomembnega. aja, zvemo kdo od profesorjev gre z nami (komentarja ni!).

Teden do odhoda v zibko civilizacij. Zadnji napotki. Mrzlične priprave. Pregledovanje medmrežja in raznih strani v

upanju, da bomo našli podatke o Grčiji, o vremenu, cenah....nakup denarja (evro je kar vredn). Dan odhoda se hitro bliža!

No, pa pojdemo! Pot nas je vodila po naši zahodni sosed. Peljali smo se mimo Ravenne, kjer smo si ogledali prelepo cerkev. Nato pa naprej ob obali do pristanišča Ancona. Tam se vkrcamo na ladjo, kin as je odpeljala do pristanišča v Igoumenitzi.

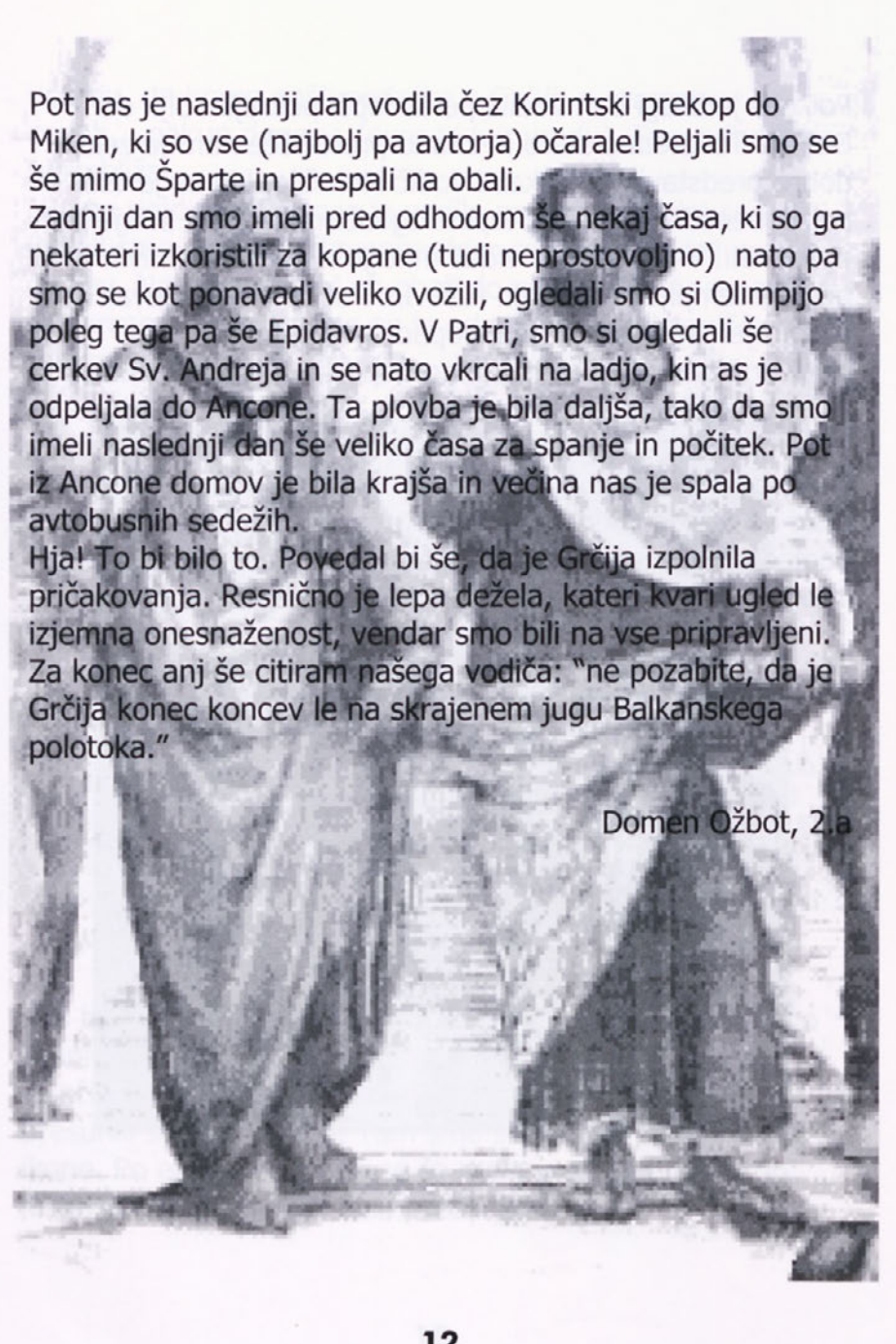

Od tam nas je pot vodila po prelepi zeleni pokrajini mimo Ioanine in Ioaninskega jezera do prelepih in atraktivnih visečih samoatanov Meteore, ki so verjetno marsikoga presunili s svojo lepoto. Tam smo si ogledali tudi prelepe ikone. Po em ogledu smo se še malo vozili in prispeli do letovišča ob obali, kjer smo prebili noč.

Pot nas je drugi dan vodila po še lepši pokrajini oljk do Delfov. To izredno staro in znano preročišče nam je zelo dobro predstavil naš lokalni vodič Momčilo, kin as je vso pot dobesedno zasipal z lepimi zgodbami o Grčiji in njeni zgodovini. V Delfih smo videli mnogo mnogo zanimivih podrlih templjev in drugih ruševin. Pot smo nadaljevali do Aten, kjer smo vsi utrujeni popadali v postelje.

Naslednji dan je bil res izjemno naporen. Ogledali smo si Atene. Videli smo prelepo Akropolo, Plako (kjer smo si lahko marsikaj kupili) in vse ostale zanmenitosti Aten. Večer pa so nam popestrili odlični plesalci in plesalke v Plaki na tradicionalnem grškem večeru. Uživali smo ob pogledu nanje smejali pa smo se, ko so plesali naši sošolci in profesorica.

Pot nas je naslednji dan vodila čez Korintski prekop do Miken, ki so vse (najbolj pa avtorja) očarale! Peljali smo se še mimo Šparte in prespali na obali.

Zadnji dan smo imeli pred odhodom še nekaj časa, ki so ga nekateri izkoristili za kopane (tudi neprostoVOLjno) nato pa smo se kot ponavadi veliko vozili, ogledali smo si Olimpijo poleg tega pa še Epidavros. V Patri, smo si ogledali še cerkev Sv. Andreja in se nato vkrcali na ladjo, kin as je odpeljala do Ancone. Ta plovba je bila daljša, tako da smo imeli naslednji dan še veliko časa za spanje in počitek. Pot iz Ancone domov je bila krajša in večina nas je spala po avtobusnih sedežih.

Hja! To bi bilo to. Povedal bi še, da je Grčija izpolnila pričakovanja. Resnično je lepa dežela, kateri kvari ugled le izjemna onesnaženost, vendar smo bili na vse pripravljeni. Za konec anj še citiram našega vodiča: "ne pozabite, da je Grčija konec koncev le na skrajnem jugu Balkanskega polotoka."

Domen Ožbot, 2.a

Drago Jančar: ZVENENJE V GLAVI

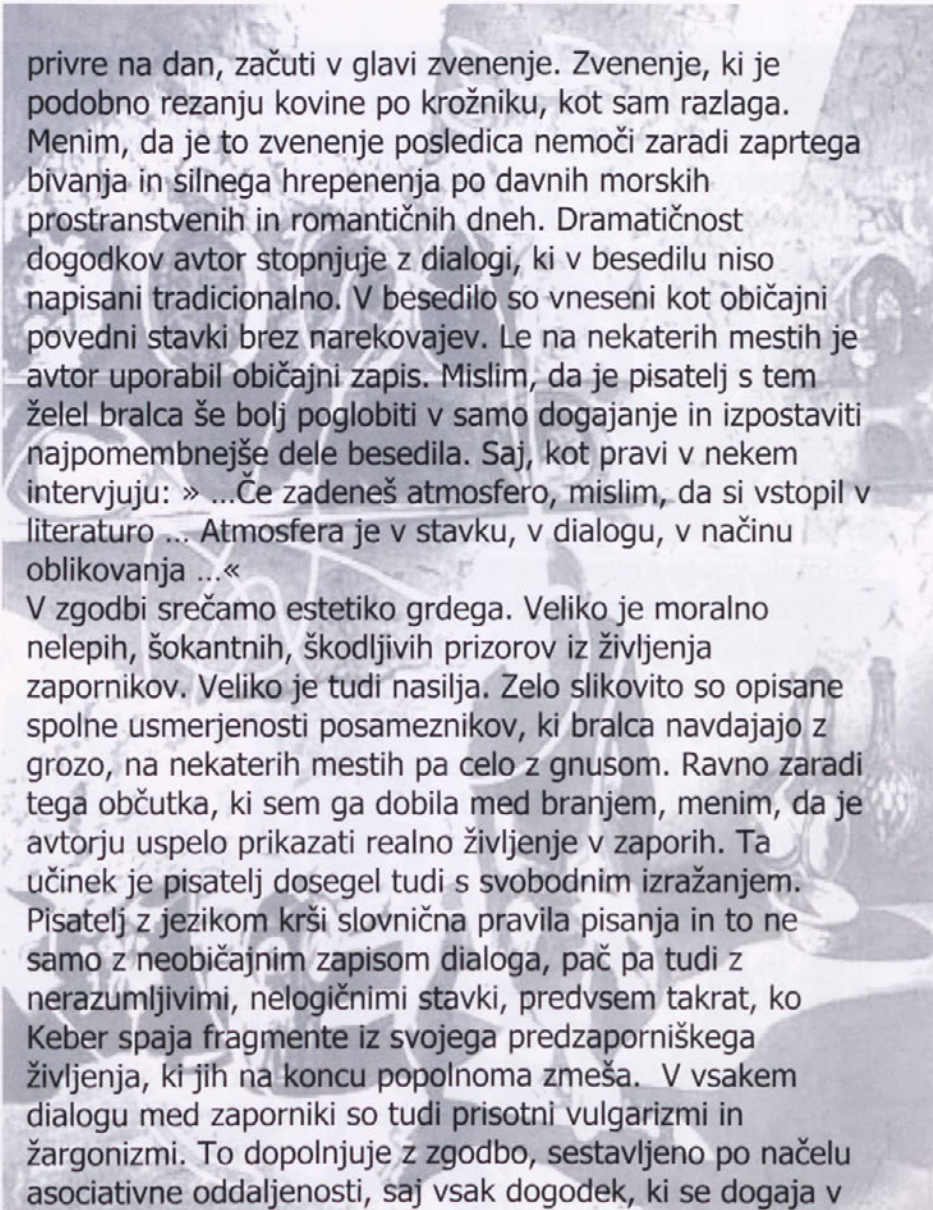
»Bilo je avgusta '75, ko sem v starodavnih zaporih v mestu M. slišal zgodbo, ki jo vam bom skušal tukaj skoraj v podrobnostih obnoviti.« S temi besedami Drago Jančar začne kratki roman, ki nas vpelje v revolucionarno nastrojeno atmosfero upora zapornikov na Livadi, ali kot so ga zaporniki sami poimenovali, v vojno. Kot je že iz uvodnih besed razvidno, je roman napisan v prvi osebi. Kot pripoved jo je avtorju s črnim humorjem zaupal eden od upornikov. Zgodbo, ki jo dobro poznamo iz črnih kronik in filmov, je avtor uporabil za alegorijo sodobne družbe. Jančarjev že značilni slog in vsebina nas opominjata na moč zgodovinske usode in ironije, ki s svojim neizprosnem kolesju uniči posameznika.

Poleg rdeče niti, upor v kaznilnici na Livadi, ki se vleče skozi vso pripoved, avtor temu napetemu dogajanju dodaja življenjske zgodbe voditeljev upora. Ti dodatki, s katerimi avtor bralca včasih zmede, vendar ga nato spet hitro vrne v tok zgodbe, rišejo ozadje upora. Menim, da je avtor to uporabil z namenom, da bi bralcu nazorneje prikazal vzroke za dejanja kaznjencev.

Ozrimo se na sam začetek upora. Upor se začne s po Kebrovem mnenju nemoralnim obnašanjem enega od paznikov, ki so nadzorovali prenos košarkaške tekme med Jugoslavijo in ZDA. Takšno obnašanje Kebra vznemiri in pripravi do tega, da reagira kot že velikokrat prej – z nasiljem. Tokrat vrže televizijski sprejemnik skozi okno. To

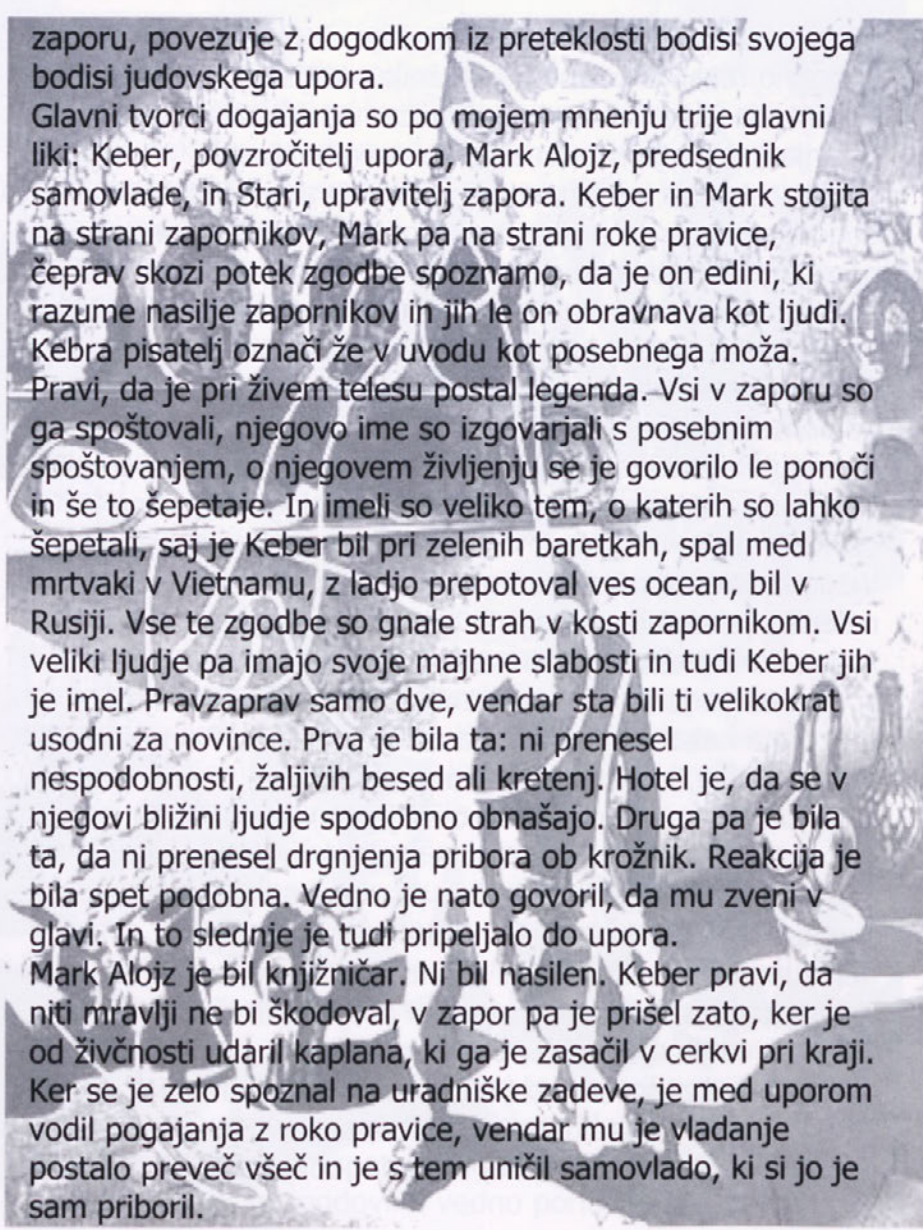
dejanje podžge upor, Keber pa postane njegov idejni vodja. Po brezglavem uničenju vsega povprek sestavijo Odbor, ki se pogaja za šest zahtev s predstavniki zakona. Vendar nekateri predstavniki Odbora preveč vladarsko nastopajo nad sebi enakimi. Tako zavlada v zaporu stranski opazovalec dogajanja.

Iz zgodbe lahko zasledimo značilnosti tako Jančarjevega pisanja, kot tudi obdobja, v katerem ustvarja, modernizma. Prav tako kot vsa Jančarjeva besedila je tudi ta roman napisan proti političnemu režimu po drugi svetovni vonji. Menim, da je s to zgodbo, čeprav nekako prikrito, pokazal svoj odnos do oblike vladavine, s katero se vsekakor ni strinjal. Po mojem mnenju je s tem, ko se glavni lik umakne iz aktivnega okolja, ko nastopi samovlada, želel nakazati, da tudi on sam noče imeti nobenega opravljanja s to oblastjo. Resničnost je posredovana skozi junakovo zavest. Kebrove misli in predstave o dogajanju v zaporu ga neprestano soočajo z lastno preteklostjo. To ustvarja zgodbo sintetično-analitično. Keber se spominja žensk svojega življenja in dni, ali bolje rečen, noči, preživetih v njihovi družbi. Sprva omenja le mater in hčer, prostitutki, pri katerih je bival, ko je prišel iz morske poti v Odeso. Proti koncu zgodbe pa se mu v sanje pogostokrat prikrade Lorenca. Vendar šele tu spozna, da je to edina ženska, ki jo je kdaj ljubil. Poleg žensk se spominja prelomnih trenutkov iz otroštva, spanja v živinskem vagonu, zaporu velike peči, selitve iz Nemčije v Francijo, ... na kratko: dogodkov, ki so vplivali na njegovo podzavest. Vse te dogodke pa prepleta še z judovskim uporom in obleganjem Masade. Po mojem mnenju je pisatelj z vzneseno zgodovinsko zgodbo želel prikazati, kako se zgodovina vedno ponavlja. Ko vse to

privre na dan, začuti v glavi zvenenje. Zvenenje, ki je podobno rezanju kovine po krožniku, kot sam razlaga. Menim, da je to zvenenje posledica nemoči zaradi zaprtega bivanja in silnega hrepenenja po davnih morskih prostranstvenih in romantičnih dneh. Dramatičnost dogodkov avtor stopnjuje z dialogi, ki v besedilu niso napisani tradicionalno. V besedilo so vneseni kot običajni povedni stavki brez narekovajev. Le na nekaterih mestih je avtor uporabil običajni zapis. Mislim, da je pisatelj s tem želel bralca še bolj poglobiti v samo dogajanje in izpostaviti najpomembnejše dele besedila. Saj, kot pravi v nekem intervjuju: » ...Če zadeneš atmosfero, mislim, da si vstopil v literaturo ... Atmosfera je v stavku, v dialogu, v načinu oblikovanja ...«

V zgodbi srečamo estetiko grdega. Veliko je moralno nelepih, šokantnih, škodljivih prizorov iz življenja zapornikov. Veliko je tudi nasilja. Zelo slikovito so opisane spolne usmerjenosti posameznikov, ki bralca navdajajo z grozo, na nekaterih mestih pa celo z gnusom. Ravno zaradi tega občutka, ki sem ga dobila med branjem, menim, da je avtorju uspelo prikazati realno življenje v zaporih. Ta učinek je pisatelj dosegel tudi s svobodnim izražanjem. Pisatelj z jezikom krši slovnična pravila pisanja in to ne samo z neobičajnim zapisom dialoga, pač pa tudi z nerazumljivimi, nelogičnimi stavki, predvsem takrat, ko Keber spaja fragmente iz svojega predzaporniškega življenja, ki jih na koncu popolnoma zmeša. V vsakem dialogu med zaporniki so tudi prisotni vulgarizmi in žargonizmi. To dopolnjuje z zgodbo, sestavljeno po načelu asociativne oddaljenosti, saj vsak dogodek, ki se dogaja v

zaporu, povezuje z dogodkom iz preteklosti bodisi svojega bodisi judovskega upora.

Glavni tvorci dogajanja so po mojem mnenju trije glavni liki: Keber, povzročitelj upora, Mark Alojz, predsednik samovlade, in Stari, upravitelj zapora. Keber in Mark stojita na strani zapornikov, Mark pa na strani roke pravice, čeprav skozi potek zgodbe spoznamo, da je on edini, ki razume nasilje zapornikov in jih le on obravnava kot ljudi. Kebra pisatelj označi že v uvodu kot posebnega moža.

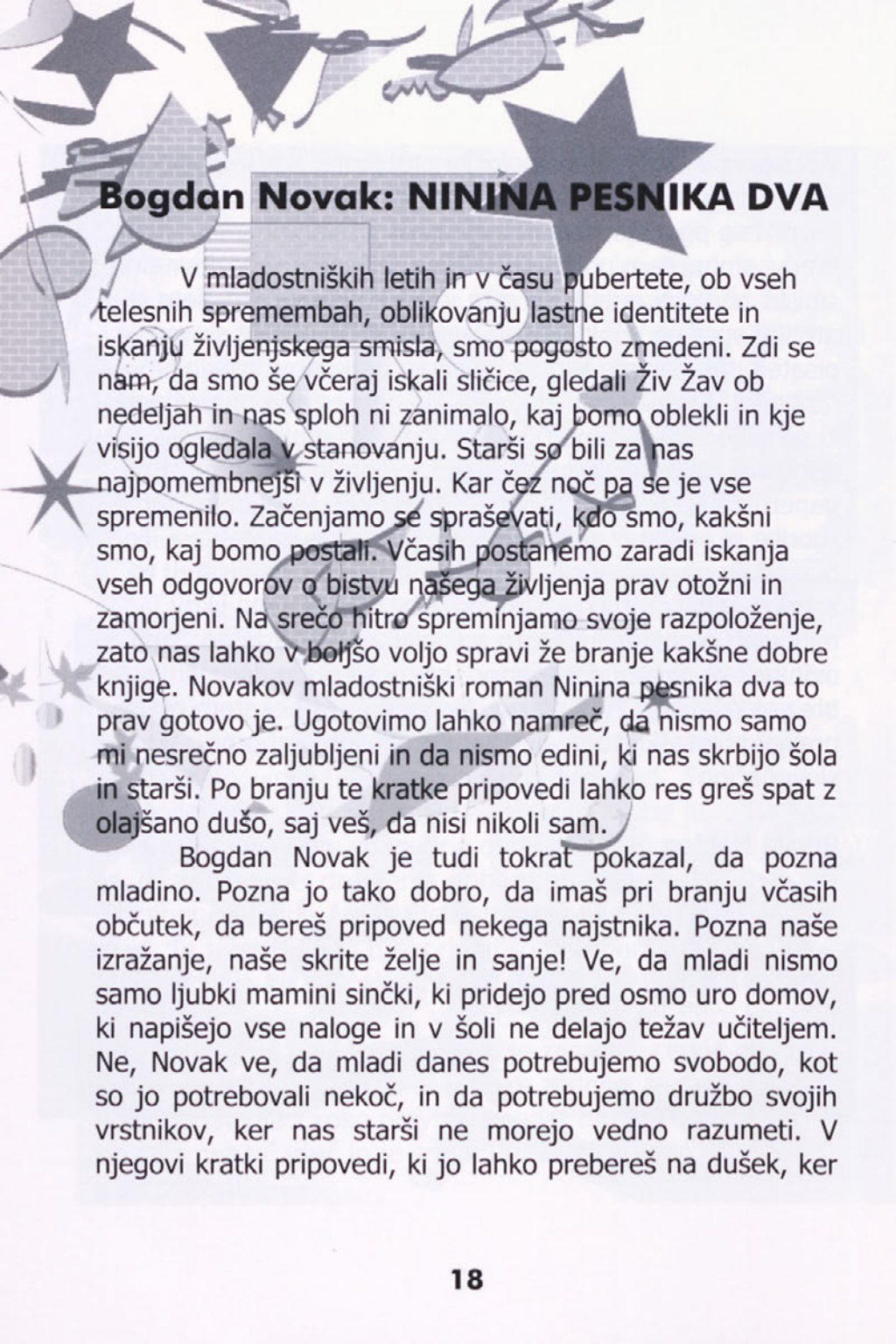
Pravi, da je pri živem telesu postal legenda. Vsi v zaporu so ga spoštovali, njegovo ime so izgovarjali s posebnim spoštovanjem, o njegovem življenju se je govorilo le ponoči in še to šepetaje. In imeli so veliko tem, o katerih so lahko šepetali, saj je Keber bil pri zelenih baretkah, spal med mrtvaki v Vietnamu, z ladjo prepotoval ves ocean, bil v Rusiji. Vse te zgodbe so gnale strah v kosti zapornikom. Vsi veliki ljudje pa imajo svoje majhne slabosti in tudi Keber jih je imel. Pravzaprav samo dve, vendar sta bili ti velikokrat usodni za novince. Prva je bila ta: ni prenesel nespodobnosti, žaljivih besed ali kretenj. Hotel je, da se v njegovi bližini ljudje spodobno obnašajo. Druga pa je bila ta, da ni prenesel drgnjenja pribora ob krožnik. Reakcija je bila spet podobna. Vedno je nato govoril, da mu zveni v glavi. In to slednje je tudi pripeljalo do upora.

Mark Alojz je bil knjižničar. Ni bil nasilen. Keber pravi, da niti mravlji ne bi škodoval, v zapor pa je prišel zato, ker je od živčnosti udaril kaplana, ki ga je zasačil v cerkvi pri kraji. Ker se je zelo spoznal na uradniške zadeve, je med uporom vodil pogajanja z roko pravice, vendar mu je vladanje postalo preveč všeč in je s tem uničil samovlado, ki si jo je sam priboril.

Vsi zaporniki so imeli psihološke probleme, kar je posledica nemoralnih razmer v zaporu. To tudi Keber velikokrat pove. Pazniki so pogosto ravnali z njim kot z živaljo.

Predvsem moram poudariti, da me je Jančar v pozitivnem smislu zelo presenetil. Ko sem vzela knjigo v roke, sem si mislila: spet eno dolgočasno branje, ki ga napiše slovenski pisatelj. Vendar me je že z načinom podajanja zgodbe fasciniral. Sicer bi mu lahko očitala neprestana ponavljanja, ki se zdijo včasih nepotrebna. Vendar ko malo premisliš, ugotoviš, da ponavljanja le še pripomorejo k stopnjevanju napetosti. Najbolj kar cenim pri tem delu, je slednje: same zgodbe ni veliko, začetek upora, pogajanja, razrešitev. To bi se dalo napisati v nekaj poglavjih. Vendar je pisatelj to zgodbo zelo spretno razširil, povezal z zgodovino likov, njihovimi problemi in vse to prikazal zelo realistično. Tudi ovinkaril ni. Bralca dobesedno vrže v središče dogajanja, brez olepšavanj. Tudi dialog. Mogoče je za nekatere okuse preveč prostaški, toda ali v zaporih govorijo zborna slovenščino?

Brigita Habjan, 3.b

Bogdan Novak: NININA PESNIKA DVA

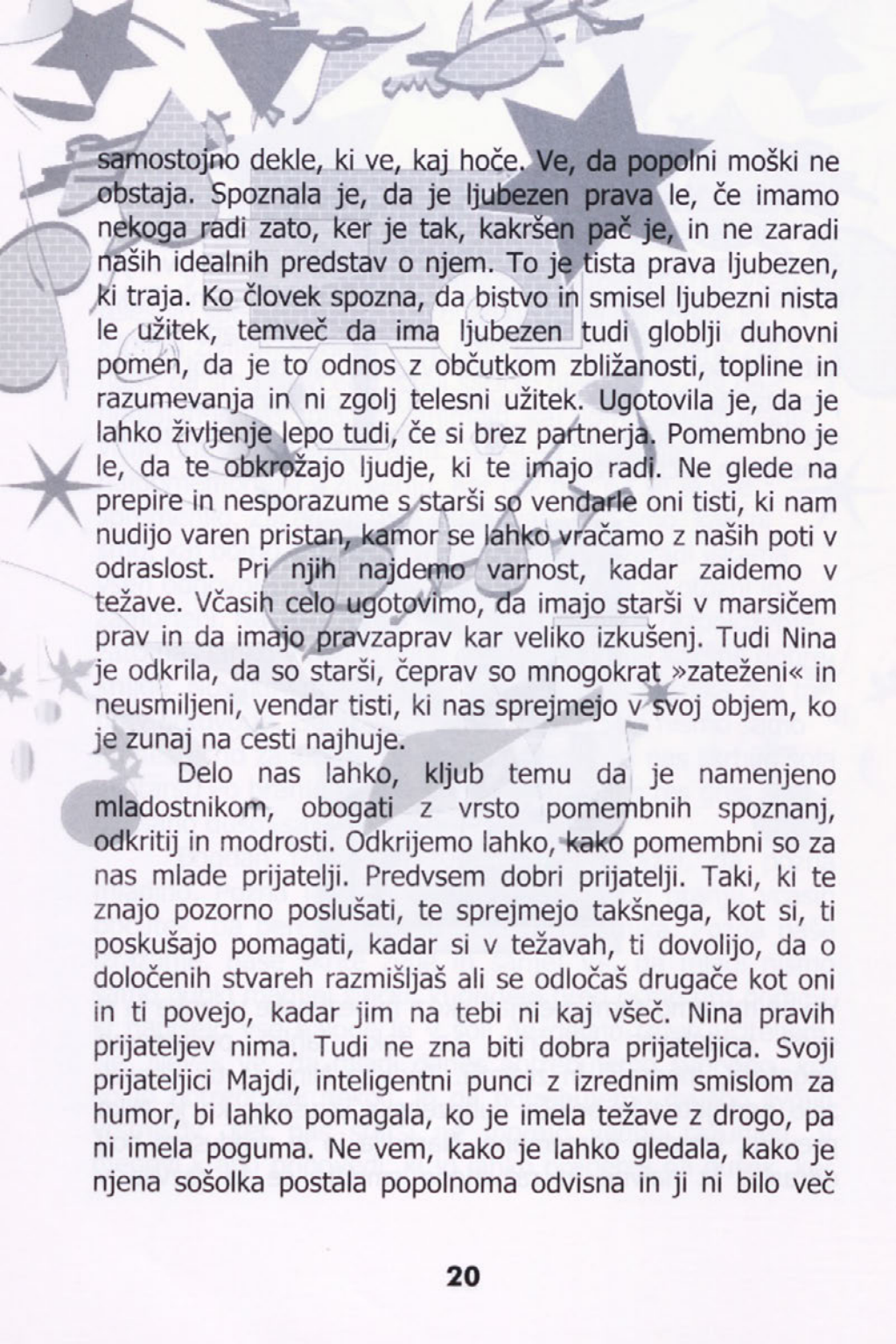
V mladostniških letih in v času pubertete, ob vseh telesnih spremembah, oblikovanju lastne identitete in iskanju življenjskega smisla, smo pogosto zmedeni. Zdi se nam, da smo še včeraj iskali sličice, gledali Živ Žav ob nedeljah in nas sploh ni zanimalo, kaj bomo oblekli in kje visijo ogledala v stanovanju. Starši so bili za nas najpomembnejši v življenju. Kar čez noč pa se je vse spremenilo. Začenjamo se spraševati, kdo smo, kakšni smo, kaj bomo postali. Včasih postanemo zaradi iskanja vseh odgovorov o bistvu našega življenja prav otožni in zamorjeni. Na srečo hitro spreminjamo svoje razpoloženje, zato nas lahko v boljšo voljo spravi že branje kakšne dobre knjige. Novakov mladostniški roman *Ninina pesnika dva* to prav gotovo je. Ugotovimo lahko namreč, da nismo samo mi nesrečno zaljubljeni in da nismo edini, ki nas skrbijo šola in starši. Po branju te kratke pripovedi lahko res greš spat z olajšano dušo, saj veš, da nisi nikoli sam.

Bogdan Novak je tudi tokrat pokazal, da pozna mladino. Pozna jo tako dobro, da imaš pri branju včasih občutek, da bereš pripoved nekega najstnika. Pozna naše izražanje, naše skrite želje in sanje! Ve, da mladi nismo samo ljubki mamini sinčki, ki pridejo pred osmo uro domov, ki napišejo vse naloge in v šoli ne delajo težav učiteljem. Ne, Novak ve, da mladi danes potrebujemo svobodo, kot so jo potrebovali nekoč, in da potrebujemo družbo svojih vrstnikov, ker nas starši ne morejo vedno razumeti. V njegovi kratki pripovedi, ki jo lahko prebereš na dušek, ker

beseda tako lepo teče, je tudi tokrat osrednja tema ljubezen. Ljubezen, ki se je vnela med Nino, sedemnajstletno dijakinjo Poljanske gimnazije, in Nikom, študentom prava. Žal pa je, kljub Nininemu pričakovanju, da bo njuna ljubezen večna, ta plamen kmalu ugasnil. Tako je pač v življenju. Težko je namreč najti partnerja, s katerim se resnično ujameš. Vsakdo si na svoj način predstavlja ljubezensko zvezo. Tudi pričakovanja naših glavnih likov so različna. Smo namreč ljudje, polni različnih mnenje in načinov življenja.

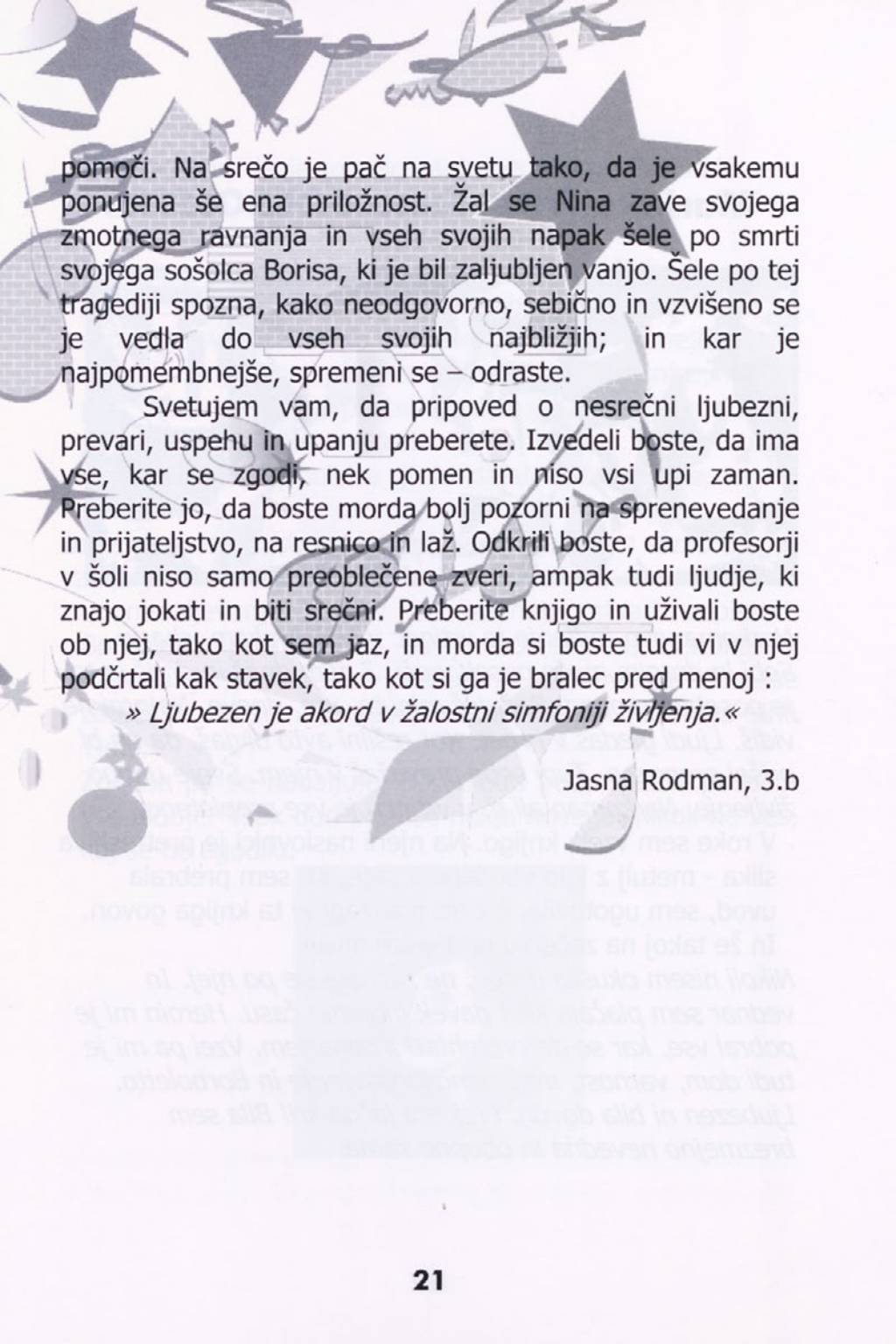

Vsi se moramo sami prebijati skozi ljubezenske uganke in si sami pridobivati izkušnje. Le tako lahko postanemo bogatejši, modrejši in zrelejši. Tudi za Nino je ta, čeprav zelo neprijetna in boleča ljubezenska izkušnja, ko jo Niko prevara, izredno pomembna. Naredila jo je predvsem bolj odraslo. Iz naivne in razvajene smrkije se je razvila v

samostojno dekle, ki ve, kaj hoče. Ve, da popolni moški ne obstaja. Spoznala je, da je ljubezen prava le, če imamo nekoga radi zato, ker je tak, kakršen pač je, in ne zaradi naših idealnih predstav o njem. To je tista prava ljubezen, ki traja. Ko človek spozna, da bistvo in smisel ljubezni nista le užitek, temveč da ima ljubezen tudi globlji duhovni pomen, da je to odnos z občutkom zblízanosti, topline in razumevanja in ni zgolj telesni užitek. Ugotovila je, da je lahko življenje lepo tudi, če si brez partnerja. Pomembno je le, da te obkrožajo ljudje, ki te imajo radi. Ne glede na prepire in nesporazume s starši so vendarle oni tisti, ki nam nudijo varen pristan, kamor se lahko vračamo z naših poti v odraslost. Pri njih najdemo varnost, kadar zaidemo v težave. Včasih celo ugotovimo, da imajo starši v marsičem prav in da imajo pravzaprav kar veliko izkušenj. Tudi Nina je odkrila, da so starši, čeprav so mnogokrat »zateženi« in neusmiljeni, vendar tisti, ki nas sprejmejo v svoj objem, ko je zunaj na cesti najhuje.

Delo nas lahko, kljub temu da je namenjeno mladostnikom, obogati z vrsto pomembnih spoznanj, odkritij in modrosti. Odkrijemo lahko, kako pomembni so za nas mlade prijatelji. Predvsem dobri prijatelji. Taki, ki te znajo pozorno poslušati, te sprejmejo takšnega, kot si, ti poskušajo pomagati, kadar si v težavah, ti dovolijo, da o določenih stvareh razmišljaš ali se odločaš drugače kot oni in ti povejo, kadar jim na tebi ni kaj všeč. Nina pravih prijateljev nima. Tudi ne zna biti dobra prijateljica. Svoji prijateljici Majdi, inteligentni puncu z izrednim smislom za humor, bi lahko pomagala, ko je imela težave z drogo, pa ni imela poguma. Ne vem, kako je lahko gledala, kako je njena sošolka postala popolnoma odvisna in ji ni bilo več

pomoči. Na srečo je pač na svetu tako, da je vsakemu ponujena še ena priložnost. Žal se Nina zave svojega zmotnega ravnanja in vseh svojih napak šele po smrti svojega sošolca Borisa, ki je bil zaljubljen vanjo. Šele po tej tragediji spozna, kako neodgovorno, sebično in vzvišeno se je vedla do vseh svojih najbližjih; in kar je najpomembnejše, spremeni se – odraste.

Svetujem vam, da pripoved o nesrečni ljubezni, prevari, uspehu in upanju preberete. Izvedeli boste, da ima vse, kar se zgodi, nek pomen in niso vsi upi zaman. Preberite jo, da boste morda bolj pozorni na sprenevedanje in prijateljstvo, na resnico in laž. Odkrili boste, da profesorji v šoli niso samo preoblečene zveri, ampak tudi ljudje, ki znajo jokati in biti srečni. Preberite knjigo in uživali boste ob njej, tako kot sem jaz, in morda si boste tudi vi v njej podčrtali kak stavek, tako kot si ga je bralec pred menoj :

» *Ljubezen je akord v žalostni simfoniji življenja.*«

Jasna Rodman, 3.b

Marinka Fritz -Kunc: BORBOLETTA

Narkomanovo življenje je vrtinec v puščavskem viharju. Sebi in drugim meče pesek v oči. Z njim drviš in drviš in to je poseben propad. Rešuješ minute, ure, dneve. Najprej ne vidiš. Ljudi gledaš v hrbet. Kot rešilni avto divjaš, da ne bi prišel prepozno. Tudi sebe prevažaš v njem. Svoje ubogo življenje. Narkoman ali ti, v vrtincu je vse prepleteno.

V roke sem vzela knjigo. Na njeni naslovnici je pretresljiva slika - metulj z iglo vbodeno v srce. Ko sem prebrala uvod, sem ugotovila, o čem pravzaprav ta knjiga govori.

In že takoj na začetku preberem misel:

Nikoli nisem okusila droge, ne zaznala sle po njej. In vednar sem plačala krut davek mojemu času. Heroin mi je pobral vse, kar se da pretehtati z denarjem. Vzel pa mi je tudi dom, varnost, mir, samospoštovanje in Borboletto. Ljubezen ni bila dovolj. Prekleta lačna kri! Bila sem brezmejno nevedna in obupno sama.

Vedela sem, da je to zelo zanimiva knjiga. Prebiral sem poglavje za poglavjem in bolj ko se je knjiga bljižala koncu, vedno boljji življenjska je bila.

Na samem začetku nas avtorica vpelje v življenje mlade družine. Mlada mama je pri psihiatru v bolnišnici. Še sama ne ve, zakaj so jo poklicali sem. Kasneje ji vse razložijo: njenega moža so pripeljali v bolnišnico, ker je pod vplivom drog postal nasilen. Kar ji je psihiater povedal, jo je zelo pretreslo. Ni mu verjela. Niti ni hotela verjeti. Tudi Borboletta ji je dajal tak vtis. Ne, on ni narkoman!

Imel sem dekle, denar, ugled, sedaj pa imam samo njega-vampirja!

V nadaljevanju knjige se začnejo stvari zapletati. Borboletta prizna ženi, da je odvisen od heroina. V napadu jo pretepe in prežene iz stanovanja. Ona se zateče k staršem. S seboj vzame komaj triletnega sina Tima.

Zgodba pa se nadaljuje. Borboletta pada, pada, pada ... vse globje. Vsak dan prinese nekja novega, nikoli ne veš, kaj se bo zgodilo.

Vrstice dobesedno požiraš. Potem se ustaviš. Zamisliš se. Tako je? Ne, to je le v knjigi. In bereš naprej. Naiven. Ne, to se lahko zgodi le v romanih. Ko prebereš polovico knjige, se zaveš, da se vse to resnično dogaja. Zdaj, ta trenutek. V nekem stanovanju mož kriči na ženo, da ga hoče ubiti. Da ga hoče zapreti v psihiatrično bolnišnico. Da, to se res dogaja. Zdaj, prav ta trenutek, ko berete, si nekdo s tresočo roko vbrizgava drogo v žilo. V drugi sobi pa spi otrok.

Le kako lahko počnejo kaj takega? Lahko in nič jih ne peče vest. Vsaj dokler so pod dozo.

HEROIN, hudičeva odvisnost, sedaj vem zakaj. A kaj mi to pomaga, ko pa po vsakem šutu hrepenim po drugem!

Ciril Zlobec je v spremni besedi zapisal: /.../ popolno sesutje zasvojenčeve osebnosti, celo gole fizične eksistence, kot njen kontrapunkt pa brezmejna ljubzen, ki brezuspešno rešuje vnaprej izgubljeno /.../

Strinjam se. Propad in ljubezen. Dva pola zasvojenčevega življenja. In vendar je presenetljivo, kako se združujeta. Ljubezen.

Igla v srcu boli, da se nekajkrat primem za levo stran. Timov objem zrahlja bolečino. Ne sme občutiti, kako grd je današnji dan. Takšnih zgodb ne pripovedujemo za lahko noč.

Ta knjiga pa mi je tako všeč zato, ker je napisana na čisto drugačen način kot knjige, ki opisujejo zasvojence z mamili. Tukaj se lahko vživiš v like. Čutiš, kako besede bolijo, čutiš, kako rešuješ nekaj, kar je resnično že izgubljeno.

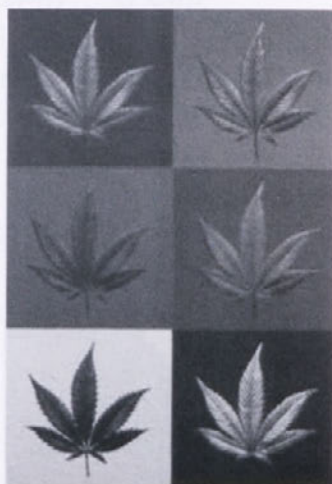
Tudi sama oblika je nekja posebnega. Veliko je dvogovorov. Vendra ne pravih. Le beseda, dve. Izrečeni v

obupu. Še več pa je opisovanja osebnosti in njenega zloma.

Potem zate izbirajo drugi. Preprodajalci mamil, policisti, psihiatri ...

Ko začneš brati roman, te povleče vase. Po licu ti priteče solza, čeprav nočeš. Proti svoji volji sočustvuješ z liki.

Samo še danes se šutnem, jutri pa novo življenje (novo laufanje za kešem in horsom).

Skozi vso zgodbo upaš. Da se bo srečno končalo. Saj se vsi romani srečno končajo, le zakaj se ta ne bi? Tudi ta se bo. Slepš se. Globoko v sebi veš, kako se konča. Vendar vseeno upaš ...

Ozdravljen narkoman - laž, lahko le bežiš pred njim, a te vedno znova najde!

/.../ Le pisatelj lahko opiše stisko teh ljudi, le on se s svojim prefinjenim čutom za človeško dušo lahko približa

resnici in jo kot tako tudi zapiše kot sporočilo in opomin vsem /.../

Besede dr. Milana Kreka so resnične. Vendar je Marinka Fritz-Kunc drugačna pisateljica. Ta knjiga je drugače napisana. V njej ne beremo le resnice, ampak beremo bedo narkomanovega življenja. Tako je in ne spleča se ga olepšavati, ker se ga ne da.

Hočem bit zadet! Zadet, zadet, UMRET!

/.../ Čeprav se zgodba, ki najbrž v veliki meri temelji na izkustveni osnovi, konča tragično, za zasvojenčevo smrtjo, ostane ob njej ljubezen, čeprav poražena, edino upanje, ki bi utegnilo zaustaviti to nalezljivo bolezen našega časa, vselej na individualni ravni in vsakokrat z novo, do kraja požrtvovalno ljubeznijo, ki tudi v najglobljem obupu ne odneha prav zato, ker je ljubezen /.../

Čeprav zapleteno zapisano, vendar preprosto. Zlobčeve besede odzvanjajo v ušesu. In zraven se prikrade grenak priokus, da je to res. In je res.

Zlati šut, kako lepa smrt, zadeneš se in odletiš, daleč, daleč, daleč! Kot metulj!

Smrt. Neizogibna in vendar presenetljiva. Včasih celo odrešujoča. Vendar v tem romanu ni ne eno ne drugo. Tukaj je vse skupaj. In vendar se nam zdi nepravična.

V tem resničnem svetu ... si sam.

Na koncu si tudi sam razsut. Odložiš knjigo, razmišljaš, kaj si pravkar prebral. Ponovno jo primeš v roke in še enkrat prebereš zadnej vrstice. Nemogoče pa vendar res. Solza.

Poberem razsute cvetove in jih položim na pokrov. Pod njim spi Borboletta ... Ne morem ga objeti! Med nama je smrt.

Gladim koščeno roko, ki te stiska.

Jana Puc, 3.b

Marinka Fritz Kunc: ZBOGOM, PRIJATELJ MOJ

Marinka Fritz Kunc je avtorica uspešnega Janovega krika in Borbolette, ki sta zgodbi o stranpoteh, na katere žrtve popeljejo droge. V svojem novem romanu razgrinja novo zgodbo o drugačnosti in osamitvi. Z velikim razumevanjem uprizori mučen stik malomeščanske družine s "sramotno boleznijo"-z virusom hiv. V središču romana ni toliko iskanje odgovora na prvo vprašanje, ki se pojavi ob spoznanju o okuženosti, torej ne išče odgovora na preprosti, a pekoči Zakaj? oziroma Zakaj jaz?, ampak bolj razkrivanje predanosti življenju, zmožnost življenja brez obtoževanja drugih. Avtorica je v svojo pripoved ujela notranje boje, govori o svetu trpljenja, ki nikakor ni pred vrati, ampak je naš prag že zdavnaj prestopil in biva skupaj z nami.

Čeprav epidemija aidsa traja že več kot deset let, bolezen še vedno zbujajo v nas mešane občutke od ignorantskega odnosa do strahu. Ta bolezen neposredno in posredno vpliva tudi na medsebojne odnose. Nič ne more biti tako kot prej. Cena, ki jo mora bolnik plačati v odnosih do svojih bližnjih, do prijateljev in znancev, je v čustvenem smislu previsoka. Obsodijo ga, dobi občutek krivde in je izobčen iz družbe. Vse to doživlja tudi glavna junakinja romana, Tisa. Je nežno dekle z blede poltjo in dolgimi, temnimi lasmi. Zgodba se začne po koncertu v Londonu, po katerem se Tisa sreča z nekdanjo sošolko Biba z gimnazije, ki je postala fotomodel ene največjih londonskih agencij. Z Biba je tudi Jason, najboljši modni fotograf, s katerim se Tisa

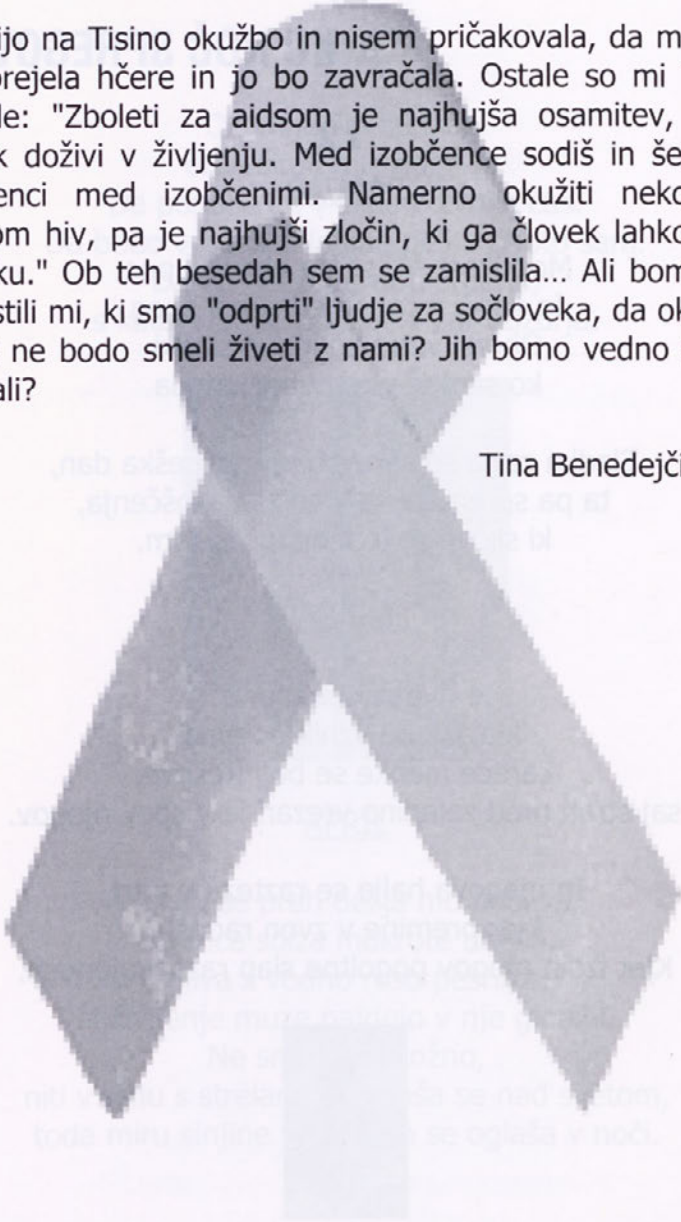
zaplete v kratko zvezo. Ta se konča, ko mora Tisa z orkestrom domov. Njeno življenje se mirno nadaljuje, vse dokler ne prejme razglednice od Bibe s pozdravi in pripisom, kjer zve, da Jason umira za aidsom. Takrat se v njej pojavi dvom in zajame jo obup. Odloči se in se odpravi na anonimni test. Čez teden dni zve, da je okužena z virusom hiv. Ko to novico pove staršem, sta oba šokirana, vendar po neprespani noči reagirata vsak drugače. Oče pa hoče poiskati najboljšo rešitev, da bi se za hčer in vse izteklo najbolje. Zato jo odpelje na infekcijsko kliniko v Ženevo, kjer skrbi zanjo specialist in jo oskrbuje z zdravili in vitamini, da ji okrepijo imunski sistem. Mati je ogorčena in jo skrbi, kaj bodo rekli drugi, ko bodo zvedeli. Povsem drugače pa ravna Tisina teta Vanda, ki jo tolaži in ji daje ljubezen, ki jo lahko da le žensko srce. Skozi zgodbo spremlja Tiso tudi najboljša prijateljica Linda, ki ostane z njo in jo ima rada tudi potem, ko zve za njeno usodno bolezen. Zelo jo prizadene smrt prijatelja, genialnega pianista Alberta, ki je umrl kmalu po nesreči z avtom. Tisa najde tudi svojo življenjsko ljubezen v Eriku, ki je prijatelj Lindinega fanta Žana. Erik jo ljubi, prav tako tudi ona njega, vendar pa se odloči, da bo umrla čista. Eriku se umika in mu nikoli ne pove resnice. V tem romanu spoznamo, kako težko se je naučiti umetnosti upanja.

Četudi je bila Tisa nekoliko sama kriva za svojo nesrečo, se nam v romanu zasmili. Zelo jo je potrla mamino nesprejemanje in strah pred njo. Ni ji smela več pomagati v kuhinji, imela je poseben krožnik, kozarec in pribor, nikoli več je ni močno objela in ji pustila, da jo poljubi. Zanj je zaprla svoje materinsko srce in ko očeta ni bilo zraven, ji je očitala njeno napako. Ker ni zdržala maminega pritiska, je

večkrat odšla v hišo ob jezeru, ki ji jo je zapustil ded. Tam se je počutila pomirjeno in skoraj brez skrbi. Ker pa je bila zima, se je prehladila in njen imunski sistem se je močno poslabšal. Tu se je spet pokazala ljubezen in skrb njenega očeta, ki je takoj pustil pomemben sestanek in delo v podjetju ter jo odpeljal v Ženevo. Ljubezen do svoje edinke je očeta gnala, da je njo, sebe in druge spodbujal in verjel, da bodo iznašli zdravilo in ozdravili Tiso. Pred smrtjo pa je Tisa hotela zvedeti, ali jo je Jason okužil nalašč. Bila je prepričana, da mu tega ne bi nikoli odpustila. Zato je odšla v London. Jason ji je povedal, da ga je okužilo neko dekle. Takrat, ko sta se s Tiso zaljubila, je vedel, da je tisto dekle zbolelo za aidsom, vendar pa ni šel na pregled, ker je mislil, da je z njim vse v redu. Vse kaže na to, da mu je Tisa oprostila, kajti takrat ni bil čas za zamero, ker je Jason že zbolel za aidsom in umiral. Šele kasneje pa je spoznala, da se ji je smilil, ampak mu v srcu ni oprostila. Ni ga mogla opravičevati in tudi ne obžalovati. Okužil jo je...

Roman me je zelo pretresel. Zgodba je zapisana zelo doživeto, bralec občuti vse, kar je doživljala glavna junakinja. Koliko truda je porabila, da je znova začela upati. Pa še vedno je tolikokrat padla in s pomočjo drugih spet vstala. Nekoliko sem bila presenečena nad materino

reakcijo na Tisino okužbo in nisem pričakovala, da mati ne bo sprejela hčere in jo bo zavračala. Ostale so mi Tisine besede: "Zboleti za aidsom je najhujša osamitev, ki jo človek doživi v življenju. Med izobčence sodiš in še ti so izobčenci med izobčenimi. Namerno okužiti nekoga z virusom hiv, pa je najhujši zločin, ki ga človek lahko stori človeku." Ob teh besedah sem se zamislila... Ali bomo res dopustili mi, ki smo "odprti" ljudje za sočloveka, da okuženi ljudje ne bodo smeli živeti z nami? Jih bomo vedno znova odrivali?

Tina Benedejčič, 3.b

KO NOČ SPREGOVORI

12

JANUAR

Modrikast soj se na obzorju pne.
In žgoči mraz zajeda se v sneg.
Obrazi vetra so igrivo sladki,
ko se driča po pobočju leda.

Sladka zarja se sprevrže v nasmeška dan,
ta pa spremeni se v solze zadoščenja,
ki slične so ledenim zvezdam.

FEBRUAR

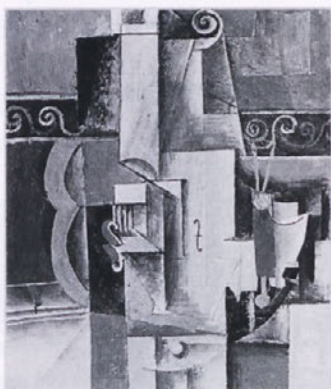
Je dvojček hrepeneči,
ki čaka na vznik pomladi.
Žareče mehke se boji Rešitve,
saj strah pred zelenino vrezan je v spev njegov.

In njegova halja se razteza v jutri,
kjer premine v zvon radosti.
Kjer izdih njegov pogoltne slap razposajenosti.

MAREC

Osamljenim se laže,
da rešitelj njih edini je.
Da ponese jih v violine zvoka čas.
Da bodo v hosti zelenine peli v tihoto sanj.
Da bo nebo perut platnena,
s katero bodo poleteli v žar obzorja.

APRIL

V očeh se prah dežja mu odseva,
mavrica solza mokrote dneva.
Obliva z vodno roso pesnike,
ki življenje muze najdejo v nje globini.
Ne smeji se otožno,
niti v srdu s strelami ne znaša se nad svetom,
toda miru sinjine topli zven se oglašja v noči.

MAJ

Kot zvok lesa na koži strun,
se njega glas razliva čez oblake.
Preveva smeh ga v pozdrav vročici,
ki je njegova hči.

Pozna žalobnosti besede,
a so te prelite z dotikom sna ljubečega.
In odtenek mirnosti zagrinja dneve mračnosti.

JUNIJ

Vršanje listja v krošnjah debel,
kot bi se pihljali s telesi svojimi.
Šuštenje trave in nje nemirni mrč,
ki sluti val suhote.

Rjuhe slane prhutajo
ter se lišpajo s slanikavostjo,
in čakajoč na udar vojščakov sončnih
bohotijo vodnata krila.

JULIJ

Se boči v svojih krikih rdečine
in peni se od krvi razgrete.
V strastnem poželenju si lasti nebo,
si na svoje rame prevzetno ga nadene,
ter ga z ognjem neukrotljivim prepoji.

Njegov krohot razlega se še v
glasu njega sina.
Njegova griva iz plamenov
se zažre v žezlo njegovega naslednika.

AVGUST

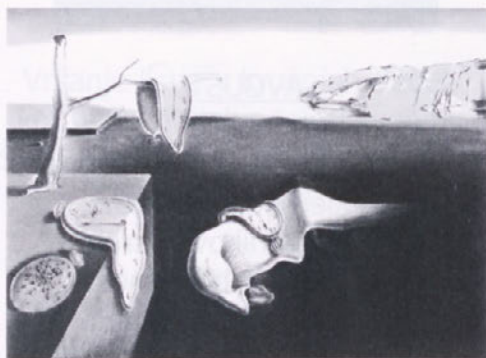
Podarjena mu je gromkost dneva
in klen pekél soncá.
Je dedič zlatnikov in srebra,
bleščečega v bolestnosti,
nadeva pa si šal iz nitk,
ki sončna kroгла jih je spletla.

A v starosti že pojema njega moč v duši
in že glasi se dvom,
šepet preteči,
da znanilec njega smrti
se dotaknil je obokov duri v palači.

SEPTEMBER

Vrvež sap v hrepenečem hladu.
In objem noči se stika v čistosti.
Sončave smeh mehak in čuten
in sonet dežjá čuteče otopi.

Mesečine spev doni še v jutra,
ki zbudijo se s smehljajem.
Poet v duši svoji vidi
odblesk sijaja lune,
pod njega zrkli poigravajo se sence
vonja po venčnih listih vrtnic.

OKTOBER

Sijaj, ki v lažnivem spanju
tone v sivino njegov je stas.
Postaran mož z motničavimi žarki
iz očes.
Razbrazdana polt od plazov solz
in utrip,
ki vbrizge hladnosti si vzema.

Izgnani lik iz triptiha jeseni
potuje proti veličastnosti grebenov
iz ledu.
Nazaj se ne ozira.
Zakaj bi gledal na lepoto iz preteklih dni,
če je belo sonce,
ki prihaja mu naproti,
zalejše?

NOVEMBER

"Kot najtišji šum se puhasta
belina približuje.

Vem, ker slišim jo, kako
se v svoji gmotasti mrzlini vali
čez ozebla tla gričevij in morja.

Čisti šepet, ki ves topel je zavit v
hladen šal in ki ziblje me
v sen.

Ko si nadene svilasto modrino,
stkano iz teme,
se sliši zven nejasne
melodije, ki me spominja na
prerod v duši,
ki poje spev kot angel na peščeni
zemlji travnate obale,
ki napoveduje zarjo iz srebra."

DECEMBER

Ded si kožuh je nadel
in sedel pred kamin,
v katerem tleli so spomini.
Besede in figure,
ki jih je skiparil čas,
so lebdele kot prividi nedoločni
nekje nad njegovo glavo.
Spominjajoč se na Pomlad,
Poletje in Jesen,
prebiral je vzorce na ponošenem puloverju,
ki je prekrival planje zgubanih njegovih prsi.

Gemello unico

AMORE...

(Ustvarjalno izživljanje 3.b pri poetično obarvani uri italijanskega jezika)

CHE COS'È L' AMORE?

Che cos'è l'amore?

È un sentimento puro e intenso,
forte e grande come il cielo immenso.

È qualcosa che ci fa sentire
scatenati e potenti,
se ricambiati anche amati e attraenti.

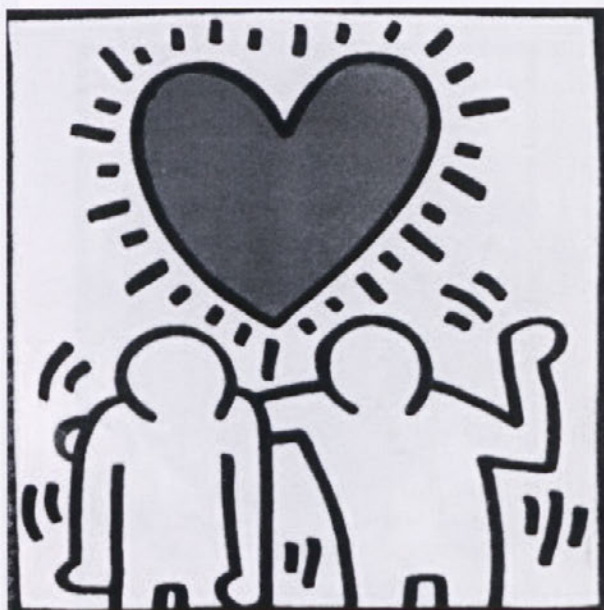
È quel non so che, che porta il sole nei nostri cuori,
anche se a volte pure dei dolori.

AMORE

Fonte immensa che mi disseta e rinfresca,
brezza d'estate che mi accarezza
e mi da il senso di poter volare.

Accettami per quello che sono,
Mostrami di capirmi,
O sa dirmi tutto ciò che agli altri non puoi.
Ruba le mie tenerezze,
Entra negli angolini più nascosti della mia anima,
dove agli altri non è concesso

QUANDO?

Amore ... sincero, vero!
Amore ... come un uccello libero ...
Vola ... tranquillo!
Amore ... mi accarezzi, mi sussuri, mi dai gli ali! ...
Sempre tra di noi!
Amore!
Quando mi visiterai?
Che tristezza!

GRANDE AMORE

Se vuoi un amore
Ideale e sincero,
Pieno di comprensione
e felicità,
la persona amata bisogna
rispettarla,
accetarla,
amarla,
senza tradirla.
È questo il mio grande amore!
Che bel sogno!

UN ATTIMO PER PAZZIA

Amore patetico e pazzo.

Amore che scade per eternità
e ritorna per un minuto.

Amore che ti da dei pensieri indistinti.

Amore - un sole d'oro e una nuvola
rapida.

Amore che dai a poeta
dei sogni fatti da un sanguinando cuore.

Amore che dai delle ferite dolci
a nati amanti.

Amore! Se una dea che non invecchia mai.

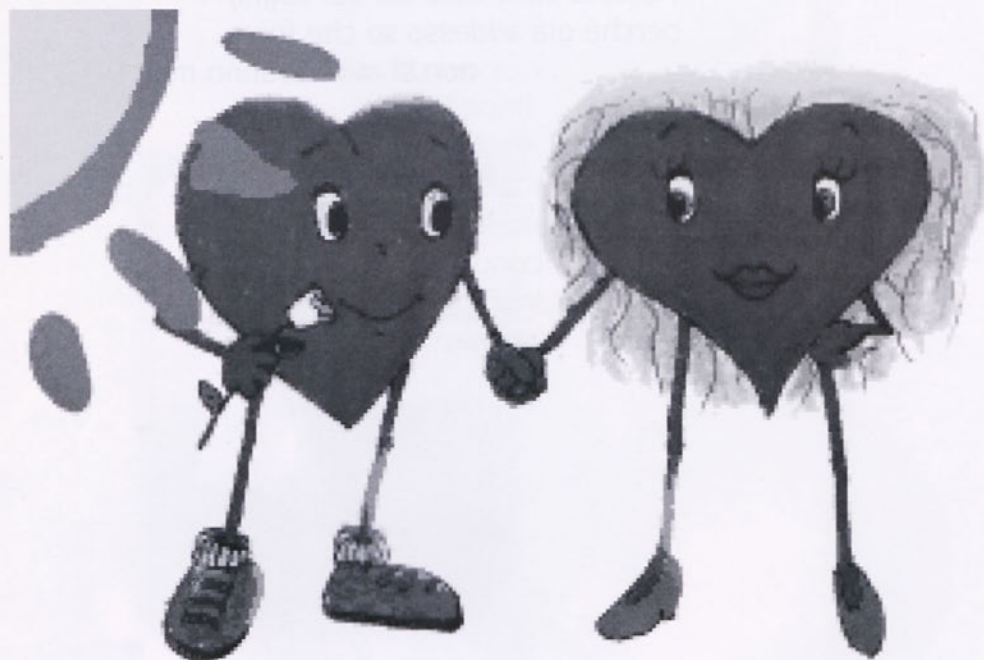

AMORE

Amore forte e vero;
insicurezza e speranza.

Mi parla, mi canta,
mi fa imbecile,
mi fa felice.

Che felicità!

AMORE SOGNATO

Se mi amassi solo quanto una goccia nel mare,
perché il mio amore per te è un oceano,
se mi pensassi almeno quanto un granello di sabbia,
perché io ti penso quanto tutti i granelli di sabbia nel
deserto.

Se fosse così, questa mia vita avrebbe un senso,
se fosse così, tutto il mondo mi sembrerebbe più bello.
Peccato sono solo dei bei sogni,
perché già adesso so che forse
non si avvereranno mai

MP

Love.

AMORE

Sguardi timidi,
sorrisi segreti,
il battito forte forte dei
nostri cuori,
sonni turbati ...
... l'amore sta nascendo ...
Ma quanti monti
da scalare,
quanti mari
da attraversare,
quanti ponti
da costruire ...
perché nasca
il nostro amore,
perché sbocci
come un fiore
a primavera.

Love.

SMEH NI GREH

Zakaj je blondinka morala v bolnišnico?
Ker je likala zaveso in padla skozi okno.

Zakaj blondinka nosi s sabo naftalin, ko gre v knjižnico?
Ker hoče odstraniti knjižne molje.

»Zmotiti se je človeško,« je rekla želva in zlezla iz čelade.

Policija svetuje: zmanšajmo število prometnih nesreč na naših cestah - vozimo po pločnikih.

Črnogorski radio: "Dobro jutro Črna Gora, ura je tri popoldan..."

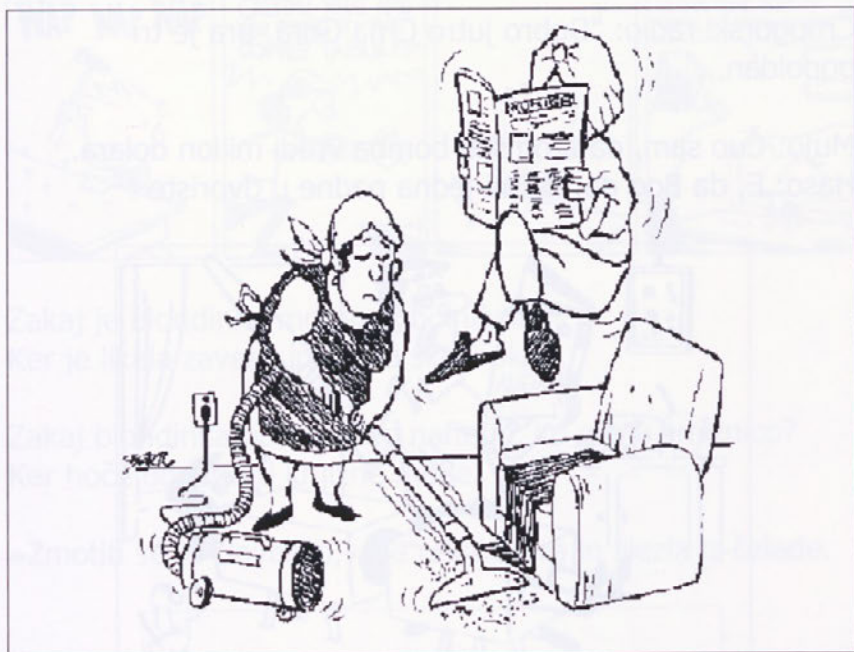
Mujo: Čuo sam, da atomska bomba vredi milion dolara.
Haso: E, da Bog da, da mi jedna padne u dvoriste !

Tone pade v jezero, ampak ga rešijo.
Rešitelj ga vpraša: "Zakaj pa nisi plaval?"
Tone: "Saj piše na tabli - PLAVANJE PREPOVEDANO!"

Policaj ujame blondinko ki se je vozila po hitri cesti po napačnem voznem pasu.
"Ali niste vedeli kje se vozite?"

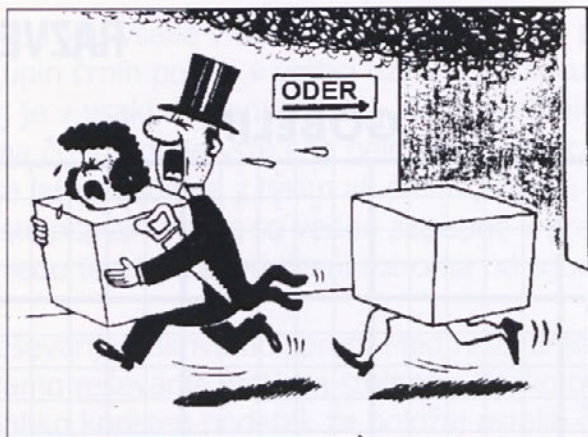
"Ne, ampak kamorkoli že, grozno mora biti, saj so se vsi vračali!"

Zadnjic se je vrgla blondinka iz stolpnice.
Hotela je preizkusiti nove Always s krili...

Zakaj se je blondinka peljala 14krat okoli bloka?
Smerokaz je bil pokvarjen.

Zakaj blondinke pod tušem vedno tekajo sem in tja?
Ker na šamponu piše: "Wash and Go"

Dve blondinki so zmrznjeni našli v avto-kinu. Kaj se je pripetilo?

Prišli sta, da bi si ogledali film "pozimi zaprto"

RAZVEDRILO

GOBELIN

										1	4	1		3												
									2	1	2	2	2	1		2	1	1					2			
						3	3	3	2	3	4	3	2	5	3	4	3	3	3	3	3	3	3	4		
					4	2	2	4	6	6	4	2	4	2	4	2	2	4	6	6	4	2	2	2		
				5																						
			1	1	2																					
			1	1	4																					
					7																					
				2	2																					
				2	1																					
				2	1																					
				1	2																					
			2	2	8																					
			1	2	8																					
			2	1	6																					
			1	1	1	1																				
			2	2	1	1																				
			1	1	1	1																				
1	2	2	2	2	2	2																				
2	4	1	1	4	1																					
					18																					
					17																					
				4	4																					
				2	2																					

Gobelin je razvedrilna logična igra, pri kateri je potrebno z logičnim sklepanjem izpolniti prazno mrežo s kvadrati po določenih pravilih. Rešitev je običajno slika ali simbol, ki nekaj predstavlja. Gobelin rešujemo tako, da s svinčnikom počrtnemo polja v mreži.

Številke ob robu vsake vrstice in vsakega stolpca povedo, koliko skupin črnih polj je v vrstici oziroma stolpcu in koliko črnih polj je v vsaki strnjeni skupini. Med sosednjima skupinama črnih polj je vsaj eno belo polje. Vrstica ali stolpec se lahko začneta z belim ali črnim poljem. Številka ob robu stolpca ali vrstice so vedno zapisane v pravilnem vrstnem redu (od leve proti desni oziroma od zgoraj navzdol).

Logiko reševanja odkrivamo sproti. Med reševanjem kombiniramo reševanje vrstic in stolpcev. Vsako počrtno polje je lahko koristen podatek za položaj ostalih črnih polj. Ne pozabite s piko ali križcem označevati polj, za katera ste prepričani, da so bela.

KRIŽANKA

							1 ↓	2	3	4	5	6
							7					
							8		9 /10			
							11			12 /13		
							14					
							15 /17		16 /18			
												
19	20	21	22	23	24 /25			26 /27			28	
29								30 /31				
32									33 /34			
35					36							
37					38	39 /40						
41				42				43				
44				45 /46								
47			48 /49									
50					51 /52							
53				54								
55				@								
56						57						

POMOČ:

askar - vojak redne vojske iz vrst domačinov

flatulenca - napenjanje (v medicini)

Tia - ameriška igralka Carrera

VODORAVNO:

7. sebičnež
8. nikalnica
9. ata, oče
11. antilopa z govedu podobno glavo
12. Viki Grošelj
14. prebivalec Utika
15. rutenij
16. jeep tovarna Dacia
24. književni medvedek
26. holandski slikar Van Der Neer
29. vojaško skrivanje, prilagajanje okolici
30. džip
32. obrat za emajliranje
33. rimska 51
35. desni pritok Save na Dolenjskem
36. zmeda, zmešnjava
37. sol oljne kisline
39. vojak iz vrst domačinov
41. desni pritok Visle na Poljskem
42. zlom, odlom, prelom
44. moško ime, Tilen, Egidij
45. močan svetlobni curek
47. nogometni klub
48. hči istih staršev
50. radioaktivni plin pri razpadu torija (Tn)
51. bikov glas
53. odmev, jek
54. oglašanje z visokim, tožečim glasom
55. izrastek v ustih
56. Ruska šahistka Kušnir

57. Anton Nanut

NAVPIČNO:

1. avstralski vrečar
2. podjetje za posredniške posle, agencija
3. Karel Oštir
4. ameriška igralka Carrera
5. ustvarjalec, avtor
6. del noge nad kolenom
10. V. in III. vokal
13. VII. energijskih centrov v jogi
17. prebivalec Južne Amerike
18. košara za sejanje
19. asimilacija CO_2 in H_2O v nekaterih bakterijah
20. enovalenten alkohol s petimi atomi ogljika
21. neresnična vest, izmišljotina
22. materina sestra, teta
23. napenjanje
25. litij
27. bolezen virusa HIV
28. ameriška pevka Zadora
31. poginula žival, crkovina
34. iridij
38. izrastek na glavi
40. nabrušenost
43. vodna žival s kleščami
46. Slavko Osterc
49. blago, izdelki
52. Vlasta Felc

KOLOFON

Uredniški odbor:

Simon Černe

Urška Ilc

Mentorstvo:

Bojana Štekar, prof.

Lektoriranje:

Irena Krapš, prof.

Tisk:

Papirna galanterija SEDMAK, Ajdovščina

Naklada:

100 izvodov

Vipava, junij 2002

37.014.77

ISKRE

Iskre

inv.št:K /

17217

Semenišče Vipava

17217